

Forslag til lov om ændring af lov om tilskud til produktudvikling i jordbruget.

Af landbrugsministeren (Tørnæs).

(Fremsat 22/11 89. Første behandling 29/11 89. Betænkning 6/12 89. Anden behandling 13/12 89. Tillægsbetænkning 13/12 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 151 stemmer (S, KF, SF, V, RV, CD, KRF og Breckmann (Fær.)) mod 12 (FP).

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 29:

Forslag til lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel.

Af socialministeren (Aase Olesen).

(Fremsat 11/10 89. Første behandling 24/10 89. Betænkning 10/12 89. Anden behandling 12/12 89. Tillægsbetænkning 12/12 89).

Der var stillet 5 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Taanquist (S):

Jeg kan meddele, at vi stemmer imod samtlig de stillede ændringsforslag, også det fra socialministeren.

Agerschou (SF):

I tirsdags nedstemte Folketinget en række ændringsforslag fra SF. For os var det mest forbløffende, at Socialdemokratiet også stemte

imod et par af de mest centrale. De undlod ikke engang at stemme, men stemte direkte imod.

De ændringsforslag, jeg tænker på, vil sikre, at man ikke falder ud af systemet på grund af den nye varighedsbegrænsning for modtagelse af sygedagpenge. Som loven kommer til at se ud med Socialdemokratiets stemmer, betyder det, at folk kommer på kontanthjælp.

Det andet ændringsforslag, jeg tænker på, er om det, man kalder forrevalidering, f.eks. at man går i 8., 9., 10. klasse, på hf eller højskole for at forberede sig til, at man kan iværksætte en erhvervsplan. Det er ikke omfattet af revalideringsydelsen. De pågældende skal på kontanthjælp.

Det er to centrale ændringsforslag, som Socialdemokratiet ikke bare undlod at stemme til, nej, man stemte direkte imod. Det er oven i købet imod nogle synspunkter i fagforbund som f.eks. Kvindeligt Arbejderforbund, SiD og Husligt Arbejder Forbund. Naturligvis går de ind for SF's forslag, for det er deres medlemmer, det kommer til at handle om. Når Socialdemokratiet stemte imod, tror jeg, problemet er, at man i den socialdemokratiske gruppe ikke anede . . .

Formanden:

Må vi få så megen ro, at vi kan høre ordførelsen.

Agerschou (SF):

. . . hvad det var, man stemte om. Jeg er sikker på, at hvis SF havde haft lejlighed til at forelægge sagen i den socialdemokratiske gruppe, og man havde foretaget en hemmelig, skriftlig afstemning, ville der have været flertal for SF's ændringsforslag.

Socialdemokratiets holdning er fuldstændig på tværs af den holdning, jeg ellers gennem årene normalt har mødt hos Socialdemokratiet, en holdning der går ud på, at man ikke skal bringe folk, der i klemme, yderligere ud på et sidespor.

Nu står vi igen med et par ændringsforslag fra SF. De er mindre, og de er stillet i konsekvens af, at vore ændringsforslag i tirsdags faldt. Og for at vi nu ikke én gang til skal komme ud for, at Socialdemokratiet stemmer imod Socialdemokratiets egen socialpolitiske holdning, vil jeg gennemgå et par af ændringsforslagene nøje.

[Agerschou]

Alle SF's ændringsforslag er gode nok, men for at man i Socialdemokratiet ikke skal miste overblikket, vil jeg nøjes med at gennemgå to af dem. Og jeg vil bede alle i den socialdemokratiske gruppe om at slå op i betænkningen. En betænkning ser sådan ud, og der skal stå 29 oppe i det venstre hjørne.

Der er sikkert nogle i den socialdemokratiske gruppe, som ikke er i stand til at finde deres betænkning, men så kan man se hos sidemanden eller sidekvinden.

Man skal slå op på side 5. Og man skal se på ændringsforslag nr. 3 og 4. Og så forklarer jeg det én gang til:

Det, Socialdemokratiet har været med til at indføre, er en varighedsbegrænsning for modtagelse af sygedagpenge, og så har socialministeren nogle undtagelsesbestemmelser.

Det, SF foreslår, er to nye undtagelsesbestemmelser. Det er ikke, fordi vi holder af undtagelsesbestemmelser, men når Folketingets flertal ikke vil vedtage de rigtige ændringsforslag, er vi nødt til at foreslå et par undtagelser mere for at sikre, at folk ikke kommer i klemme.

Den første undtagelse går ud på, at man fortsat skal kunne modtage sygedagpenge, hvor der er rejst en sag om førtidspension.

Og nu skal hvert enkelt medlem i Socialdemokratiets gruppe nøje overveje tingene:

Synes I, at folk, der er syge, og for hvem der er rejst en sag om førtidspension, skal ned på kontanthjælp, inden sagen er afgjort? Hvis I synes, det er helt fint på den måde at sende folk ned på kontanthjælp, så stemmer I mod forslaget ...

Formanden:

Hr. Agerschou, man må ikke tale direkte til folketingsmedlemmerne.

Agerschou (SF):

Det er korrekt. Jeg tror, det er forstået.

Ændringsforslag nr. 4 går ud på, at sygedagpengene skal kunne fortsætte, hvis der er rejst en sag om arbejdsskadeerstatning. Jeg håber, man nu er klar over, at man skal stemme imod SF's ændringsforslag, hvis man går ind for, at folk, der er arbejdsskadede, og hvis sag ikke er afgjort, skal ned på kontanthjælp. Men hvis man synes, at man vil hjælpe de pågældende, sådan at de kan fortsætte på sygedagpenge, indtil deres sag er afgjort, skal man stemme for SF's forslag.

Jeg håber, at de to ændringsforslag nu står lysende klare, også for medlemmer i den socialdemokratiske gruppe. Men hvis der skulle være spørgsmål, vil jeg anbringe mig nede om hjørnet lige om et øjeblik, så kan medlemmer af den socialdemokratiske gruppe gå ned og spørge om, hvad det handler om.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

I modsætning til hr. Agerschou synes jeg, at man kan anlægge den betragtning, at der ligger en bevidst politik fra Socialdemokratiets side i den holdning, der har været til SF's ændringsforslag.

Det er en bevidst politik, som er i overensstemmelse med den socialpolitik, der er i EF, hvor man knytter socialpolitikken meget stærkt til arbejdsmarkedet, og hvor de, der ikke er i stand til at holde fast i arbejdsmarkedet, glider ganske langsomt ud. Fanden tager de sidste, som man siger.

Jeg vil egentlig gerne spørge Socialdemokratiet, om det forholder sig sådan.

Er det faktisk tilfældet, at man i socialpolitikken og også i den toneangivende del af toppen af fagbevægelsen siger: Nu holder vi op med socialpolitisk at beskæftige os med dem, der ikke kan holde fast i arbejdsmarkedet?

Det, som dette lovforslag egentlig er udtryk for, er, at man faktisk skive for skive skærer de mennesker af, som på grund af helbred ikke kan blive på arbejdsmarkedet, og som ikke opfylder kriterierne for et revalideringsforløb, så de bliver kostet over på bistandshjælp eller til familieforsørgelse.

Det er et af de områder, hvor vi i den socialpolitiske diskussion i EF om det sociale charter har påpeget at fagbevægelsen har et ansvar. Den socialdemokratiske del af fagbevægelsen har haft et ansvar for, at vi fik en god, samfundsomfattende socialpolitik i dette land. Er Socialdemokratiet sammen med LO ved at forlade denne doktrin, så de egentlig kun ser på dem, der kan gøre sig gældende på arbejdsmarkedet?

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Jeg havde håbet, vi kunne have gemt den store debat, indtil vi skal tale om selve lovforslage-

[Taanquist]

ne. Men nu har hr. Agerschou jo i høj grad taget hul på den.

Men enhver kan jo også høre på hr. Agerschous stemmeføring, at han ikke har rent mel i posen.

Jeg vil gerne sige på Socialdemokratiets vegne, at vi ikke deler hr. Agerschous og SF's vurderinger af dette her. Vi mener, at de er forkerte. Vi mener oven i købet, at de er usande. Vi mener, man har taget nogle enkelte småproblemer op og forstørret dem til en størrelse, de overhovedet ikke kan bære.

Hr. Agerschou kan klare sin argumentation, fordi bilagsomfanget er så stort, at ingen hurtigt kan overskue det. Men jeg kan ligesom hr. Agerschou anbefale, at man læser udvalgets flertalsbidrag i betænkningen nøje igennem. Så vil det ganske klart kunne ses, at hr. Agerschous udtalelser ikke står til troende.

Til hr. Carsten Andersen kun den ene bemærkning, at det er forkert, når han ligesom skyder os i skoene, at vi ikke har fagbevægelsens top og LO bag os. Vi har LO bag os, vi har Kommunernes Landsforening bag os, og vi har også Dansk Arbejdsgiverforening bag os.

Det her foreligger som et oplæg . . . (*Munterhed*) . . . Ja, jeg er ked af at skulle tage dem med, men det er nu et udvalgsarbejde, bag hvilket der står de tre parter, og de er fremkommet med et forslag, som vi, som jeg senere skal vise, har forbedret ganske alvorligt under udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg må sige, det er tiden for julekuller, og meget har vi oplevet – vi, der sidder i Folketingets Socialudvalg – i den seneste tid, og mange bestræbelser har vi oplevet SF udfolde, men når hr. Agerschou vil begynde at blande sig i en vel fungerende gruppe, det største parti i Folketinget, så siger vi altså tak for hjælpen.

Vi kan faktisk godt selv!

Hr. Agerschou behøver ikke at sprede de misinformationer og den tvivl og den uvilje og den mangel på forståelse for, hvad det drejer sig om i forbindelse med syge mennesker, der skal revalideres, langt ind i den socialdemokratiske gruppe. Det er ren og skær pral, hvis SF tror, at de nu kan komme her med en stor tale, som om det var Højlandets Forsamlingshus, og så pludselig vippe en eller anden stemning.

Vores ordfører og vi, der har haft med disse spørgsmål at gøre, har gennemarbejdet dem grundigt. Vi har rent faktisk læst alle papirerne og ikke bare SF's ændringsforslag, og det er på baggrund af alle papirerne, vi har taget stilling til spørgsmålene. Derfor synes jeg egentlig, SF må erkende, at slaget er tabt.

SF havde ikke nogen mulighed for at få opbakning til den passive socialpolitik, det vil være fortsat at lade mennesker gå rundt på sygedagpenge i stedet for aktivt at tage fat efter 52 uger og oven i købet også i højere grad line op efter de 3 måneder, som man egentlig skal efter de nuværende regler.

Derfor vil jeg stærkt anbefale den socialdemokratiske gruppe – og jeg er helt sikker på, at de vil følge det – at forholde sig i ro.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Det sidste synes jeg er et problem, nemlig at den socialdemokratiske gruppe alt for tit forholder sig i i ro og sluger, hvad der bliver sagt.

Til orientering for hr. Taanquist vil jeg sige, at jeg havde høj stemmeføring på, og det skyldtes, at jeg ville være sikker på, at det, jeg siger, blev hørt.

Til fru Jytte Hilden vil jeg sige, at det er godt kan være, fru Jytte Hilden tror på, at de faktisk godt kan selv i Socialdemokratiet, men det er ikke det, man har haft indtryk af under behandlingen af denne sag.

Men derudover skal fru Jytte Hilden ikke skyde SF i skoene, at vi ikke vil være med til at gøre passive ydelser aktive. Det, fru Jytte Hilden stadig ikke har forstået, er, at som lovforslaget er formuleret, er der ingen ret til eller sikkerhed for, at man kommer enten på revalideringsydelse eller førtidspension efter udløbet af retten til sygedagpenge. Der opereres i lovforslaget oven i købet med en merudgift til konstanthjælp. Det er helt klart, at man opererer med, at folk, der mister retten til sygedagpenge, i større eller mindre omfang skal på kontant-hjælp.

Endelig vil jeg orientere hr. Taanquist om, at de ændringsforslag, SF har stillet, er i nøje overensstemmelse med de budskaber, vi i Folketingets Socialudvalg har fået fra SiD, Kvindeligt Arbejder Forbund, Husligt Arbejderforbund og Byggefagenes Sammenslutning.

[Agerschou]

Og det er ikke noget tilfælde, for de pågældende fagforbund er udmærket klar over, at det er deres medlemmer, der kommer i klemme.

Man siger fra Socialdemokratiets side, at man har indgået et forlig. Jeg vil bede hr. Taanquist komme op og forklare mig, hvilke ændringer Socialdemokratiet har opnået i Folketinget. Jeg kan med det samme give svaret: Ingen verdens ting.

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg kan fortælle hr. Agerschou, at det, der nu gennemføres, er noget af det, som jeg, der har arbejdet med disse sager igennem 16 år i sygekasserne, havde ønsket vi havde haft for 16 år siden. For det, som hr. Agerschou står her og fortæller, er jo, at den hjælp, som revaliderende skulle have, skulle sætte ind langt tidligere. Det, vi har oplevet, er, at man bare har skudt det ud i 91 uger, uden at man har gjort en aktiv indsats på revalideringsområdet.

Derfor skal jeg hilse og sige, at også jeg, der jo kommer fra et forbund med 25.000 medlemmer, synes, det er et vældigt stort fremskridt, vi her har opnået for menneskene og ikke for hr. Agerschous bureaukrati og forestillinger om, at jo længere man får dagpenge, jo bedre er det.

Det, der tages hånd om her, er en menneskegruppe, der bliver større og større, fordi vi ødelægges i trafikken, fordi vi ødelægges ude på fabrikkerne osv. med de maskiner, der er, uden at der har været en aktiv indsats på revalideringsområdet.

Samtidig skal jeg minde hr. Agerschou om, at den gamle § 47, som nu bliver til § 24, jo indeholder en bestemmelse om, at man allerede efter 3 måneders forløb skal tage stilling til, om man skal revalideres eller ej. Jeg mener, at den debat, der har været på disse områder, har givet en sikring af, at der nu bliver taget aktiv stilling til situationen for de allerringest stillede, nemlig revaliderende, frem for den gammelmandsindstilling, som hr. Agerschou og Socialistisk Folkeparti her giver udtryk for.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Jeg synes, vi skal tro på fru Jytte Hilden, når hun siger, at de har læst alle bilagene godt og grundigt igennem, vil jeg gerne sige til hr. Agerschou, for det fortæller jo også, at hele den socialdemokratiske folketingsgruppe har læst

henvendelsen fra Husligt Arbejder Forbund og fra SiD, og at de ved præcis, hvad det er, det handler om. De ved præcis, at de bakker den socialdemokratiske gruppeformand op i dennes gamle teori om, at det danske samfund deles op i et A-, et B- og et C-hold. Det er det, man er ved at realisere med denne politik. Dengang troede vi ikke, det var noget, som Socialdemokratiet ville gå ind for, men at man egentlig ville bekæmpe og tage afstand fra det.

Jeg kan godt forstå, at hr. Taanquist ønsker at diskutere, om Socialdemokratiet har LO bag sig eller ikke, men det var overhovedet ikke det, som jeg spurgte Socialdemokratiet om. Det, jeg spurgte Socialdemokratiet om, var, om Socialdemokratiet er ved at skifte sin socialpolitik i retning af, at man egentlig siger: Socialpolitiske initiativer, revalidering og hjælpeindsatser skal handle om dem, der har tag i arbejdsmarkedet, mens de, der er skubbet ud, må overlades til veldædighedsorganisationer, til det private initiativ, fattighjælp osv., som er denne regerings udmærkede almissepolitik, men som ikke har noget at gøre med den socialpolitik, fagbevægelsen indtil 1989 har stået for.

Til hr. Hans Jørgen Jensen vil jeg sige, at det da altid har været god politik, at revalidering skulle sættes ind tidligere – og det var jo en kritik af det sociale system – men det skal vel ikke være på bekostning af, at man skovler de svageste ud.

Formanden:

Hr. Agerschou for en kort bemærkning. Og så tror jeg, vi nærmer os slutningen af denne omgang med korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg kan i hvert tilfælde konstatere, at der er én i den socialdemokratiske gruppe, der ikke har læst bilagene, og det er hr. Hans Jørgen Jensen.

Vi er helt enige i, at revalideringsindsatsen skal sættes ind så tidligt som overhovedet mulig. Vi har altid sagt jo tidligere jo bedre. Men hvad er problemet? Det er det, som er rejst af SiD, Husligt Arbejder Forbund m.fl., nemlig hvad sker der ved udløbet af varighedsbegrænsningen? Der sker enten det, at den pågældende kan blive rask og vende tilbage til arbejdsmarkedet uden videre foranstaltninger,

[Agerschou]

eller der skal ske indstilling til en førtidspension, eller der skal udarbejdes en revalideringsplan.

Det, som både SiD og Husligt Arbejder Forbund har påpeget, er, at der er en gruppe mennesker, som kommer i klemme, nemlig den gruppe mennesker, hvis helbredsmæssige forhold er uafklaret ved udløbet af 1-års-perioden. Hvor ender de henne? De ender på kontanthjælp. Det har både SiD, Husligt Arbejder Forbund og Byggefagene flere gange påpeget. Og det kan ikke nytte noget, at hr. Hans Jørgen Jensen ryster på hovedet, for sådan er det.

Så kommer hr. Hans Jørgen Jensen op og taler om, at sygedagpengesagerne skal tages op til behandling allerede efter 3 måneder. Hvis nu hr. Hans Jørgen Jensen gik over og talte med socialrådgiverne i LO's fagforbund, ville de fortælle hr. Hans Jørgen Jensen, at det ikke fungerer i praksis.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Formanden:

Jeg skal gøre en stilfærdig observation om, at den tid, vi bruger nu, har vi ikke senere på dagen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 19 stemte for, 142 imod.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes, idet 19 stemte for, 142 imod.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes, idet 19 stemte for, 143 imod.

Ændringsforslag nr. 4
forkastedes, idet 19 stemte for, 143 imod.

Ændringsforslag nr. 5
vedtoges med 82 stemmer mod 80.

Lovforslaget som helhed sættes derefter til forhandling.

*Forhandling***Taanquist (S):**

Vi fik ved førstebehandlingen forelagt et lovforslag, der havde bred opbakning hos arbejdsmarkedets parter. Det indeholdt nogle umiddelbare fordele.

Arbejdsgiverperioden blev forlænget fra 1 til 2 uger. Vi fik en ny fast dagpengesats, der medfører, at de lavestlønnede får fuld dækning under sygefravær og de lidt mindre lavtlønnede får en bedre dækning, end de får i dag.

Vi fik nogle forenklede og mere forståelige beregningsregler. Vi fik en forbedring af barse- og forældreloven, og frem for alt fik vi en revalideringsydelse – en revalideringsydelse, som i sig selv var god nok og især ville skabe eller har skabt glæde hos de mange af vores arbejdsskadede, der på grund af de gamle regler ikke har kunnet revalideres, fordi man efter de gamle regler ingen hjælp fik, hvis man havde en ægtefælle med indtægt.

Det er et problem, vi umiddelbart har løst ved hjælp af revalideringsydelsen, men det gik meget hurtigt op for Socialdemokratiet, at revalideringsydelsen ikke kunne stå alene; der skulle også et helt andet indhold i selve revalideringsbestræbelserne ude hos kommunerne.

Vi har med CD's og socialministerens gode hjælp fået fastslået, at revalidering er noget, kommunerne skal gå ind i; de skal undersøge om der er mulighed for at lægge en erhvervsplan for dem, der er ved at falde for varighedsbegrænsningen, for hvis der er det, er de berettiget til at modtage den faste revalideringsydelse.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, for det er et af de forhold, der har været negativt fremdraget af en tidligere ordfører for et andet parti, at revalidering kan starte helt nede fra 8. klasse. 8., 9., 10. klasse bliver en del af den erhvervsplan, der skal udarbejdes, og dermed har vi vel nok samlet en gruppe op, som har behov for at starte fra bunden, hvis de har behov for revalidering i det hele taget.

Hele forslaget bygger selvfølgelig på revalideringens aktive medvirken, og det er nødvendigt, at de medvirker aktivt.

Der har været sagt meget om, hvad der ellers sker. Dertil vil jeg ganske kort sige, at det selvfølgelig ikke er hensigten, at folk skal gå på bi-standshjælp, og jeg vil endnu en gang sige, at man skal læse betænkningens bidraget til lovfor- slag nr. L 29 og se, hvor stort og hvor godt et sikkerhedsnet der er spændt ud under dem, der

[Taanquist]

kunne komme i klemme i systemet. Ja, man har rent faktisk brugt den formulering, at man skal bruge dispensationsbestemmelserne, så ingen kommer i klemme i systemet. Det synes jeg dog er et tilsagn.

Der er for at slå det helt fast stillet nogle ændringsforslag, som blev vedtaget ved andenbehandlingen, fra socialministeren vedrørende lovforslag nr. L 30, som hænger nøje sammen med det lovforslag, vi behandler her, der understreger, at det er kommunernes forpligtelse at gå ind i en revalidering, når der er mulighed for det.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at Kommunernes Landsforening under udvalgsbehandlingen har ydet et væsentligt bidrag og givet tilsagn om, at de på egen foranledning vil gå ind i den store øvelse, det er at få mennesker på passive økonomiske ydelser i beskæftigelse og ind i en aktiv tilværelse. Det er ganske klart, at kommunerne agter at leve op til det, de nu får pålagt herfra. De ville have gjort det på egen foranledning. Man kan faktisk sige, at vi med den lovgivning, der nu bliver vedtaget, giver dem nogle muligheder, så de får større bevægelsesfrihed til at gøre det, som er lykkedes så godt i mange kommuner, nemlig at få passive mennesker gjort aktive.

Det er en lov, der drejer sig om at inddrage folk og ikke at udskille folk; det er en lov, der drejer sig om at få folks aktive medvirken og ændre passive udbetalinger af dagpenge til et aktivt tilbud, og det er en lovgivning, der giver os mulighed for så hurtigt som muligt at tage fat på disse opgaver.

Der er dog ét problem tilbage, som vi ikke har fået løst i denne omgang, og det er spørgsmålet om refusioner til kommunerne, men det ligger helt klart fra socialministerens side, at arbejdet med ændring af refusionerne til kommunerne er sat i gang. Jeg tror, vi kan forvente, at der allerede i år foreligger nye forslag til ændring af refusionerne, der også giver kommunerne en økonomisk tilskyndelse til at gå i gang med revalidering.

Alt i alt føler vi, at vi nu vedtager et lovforslag, som er til gavn for dem, der er svagt stillet på arbejdsmarkedet.

Agerschou (SF):

Nu fik hr. Taanquist jo også rodet revalideringsydelsen ind i behandlingen af dette lovforslag.

slag. Det vil jeg nu vente med. Men det, jeg gerne vil spørge hr. Taanquist om på baggrund af hans indlæg er: Vil hr. Taanquist garantere, at ingen syge mennesker ender på kontanthjælp som følge af den nye varighedsbegrænsning?

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Hr. Agerschous spørgsmål var ikke helt klart, men jeg kan sige, at der er mennesker i dette samfund, der havner på kontanthjælp, og hvis det er det, hr. Agerschou bruger som argument imod dette forslag, så duer det ikke. Men hvis man i den forbindelse spørger, om der er mennesker, der havner på kontanthjælp, så vil jeg vende det om og sige, at ingen, der aktivt medvirker til at løse deres egen situation, havner på kontanthjælp. Jeg vil endnu en gang anmode Folketingets medlemmer om at læse betækningsbidraget til lovforslag nr. L 29.

Det kan ikke siges klarere. Hvert eneste punkt, som hr. Agerschou drager frem, er blevet modbevist under udvalgsbehandlingen. Derfor kan man selvfølgelig godt fortsætte med den, men det ændrer ikke, at alle de punkter, der er blevet fremdraget, også af de forbund, hr. Agerschou nævner, har vi undersøgt. Vi har fået tilfredsstillende svar fra ministeren, men det ser hr. Agerschou bort fra.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Der står intet i betænkningen om det, hr. Taanquist siger. Det, der står i betænkningen, er et kritikpunkt, SF havde fremme under førstebehandlingen, nemlig at vi fandt det urimeligt, at folk, der var under sygdomsbehandling på tidspunktet for indtrædelse af varighedsbegrænsning, skulle have frataget deres sygedagpenge. Det er rettet, det er korrekt.

Men det er ikke det, jeg snakker om nu, det er ikke det, Husligt Arbejder Forbund snakker om, det er ikke det, SiD snakker om, det er ikke det, Kvindeligt Arbejderforbund snakker om. Det, de snakker om, ville hr. Taanquist have vidst, hvis han havde gjort sig umage med at læse den henvendelse, vi fik fra byggefagene og fra SiD.

De mener, det skal være en betingelse, at der enten foreligger en revalideringsplan med revalideringsydelse eller en førtidspension, og hvis

[Agerschou]

de helbredsmæssige forhold ikke er afklaret på tidspunktet for varighedsbegrænsningen, skal sygedagpengene fortsætte, så vi ikke risikerer, at folk kommer ned på kontanthjælp.

Det er det, fagforbundene siger, og det er det, SF siger, og det problem er ikke løst, for hr. Taanquist kan ikke garantere, at de mennesker, som vi og de pågældende forbund snakker om, ikke ender på kontanthjælp. De ender på kontanthjælp i større eller mindre omfang.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Jeg tror, jeg har gjort situationen klar.

Det var i øvrigt meget betegnende for hr. Agerschou, at han nu i sidste omgang indrømmer, at et af deres væsentlige angrebepunkter faktisk ikke eksisterer, nemlig det med, at man har ret til at fortsætte på revalideringsydelse, hvis man bliver syg. Og sådan er det punkt for punkt.

Jeg vil bede socialministeren om at bekræfte de meldinger, jeg har givet heroppefra om mulighederne for, skal vi sige, at gå på kontanthjælp eller undgå at gå på kontanthjælp.

Og jeg vil gerne gentage, at vores overbevisning er, at ingen går på kontanthjælp, hvis de aktivt medvirker til deres egen situation.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Nu var meget af det, hr. Taanquist sagde, jo temmelig usammenhængende, men jeg vil egentlig gerne bede socialministeren om at bekræfte det, hr. Taanquist sagde til sidst, at ingen ville komme på kontanthjælp som følge af den ny varighedsbegrænsning, for det var jo sådan, at lovforslaget opererede med merudgifter til kontanthjælp.

Det er jo sådan, at de praktisk arbejdende socialrådgivere fortæller os, at folk vil komme på kontanthjælp, men hvis socialministeren kan garantere, at ingen kommer på kontanthjælp som følge af den ny varighedsbegrænsning, så er det interessant. Men det er ikke fremgået af udvalgsarbejdet indtil nu.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg har i et par samråd diskuteret denne sag meget grundigt med SF og med Folketingets Socialudvalg. Jeg har også senere oversendt

skriftligt til Folketingets Socialudvalg, i hvilke tilfælde man naturligvis kan få forlænget sygedagpengene, og jeg skal kort remse dem op her:

Man kan forlænge sygedagpengeretten, når det anses for overvejende sandsynligt, at revalidering, herunder arbejdsprøvning, vil blive iværksat. Man kan få forlænget sygedagpengene, når den sikrede er under eller venter på lægebehandling, som på grund af en lægelig vurdering må antages at kunne skabe fuld arbejdsdygtighed inden for 26 uger. Og når særlige omstændigheder i øvrigt taler for det, kan man forlænge sygedagpengeudbetalingen ud over de 26 uger, når der er udsigt til en varig helbredelse.

Herudover er det hensigten, ligesom vi kan i dag, at kunne forlænge sygedagpengene ud over det ene år, i dag forlænger vi ud over 2 år, hvis der f.eks. er tale om en uhelbredelig kræftlidelse. Der ville det ikke være rimeligt at begynde at tale om førtidspension eller noget i den retning.

Så kan man spørge, hvem det så er, der kommer til at gå på kontanthjælp. Ja, det vil typisk være unge, som ikke tidligere har haft et forsørgelsesgrundlag, men som måske på en eller anden måde har haft sygedagpenge alligevel. De vil kunne gå ind i uddannelsessystemet, men de kan også komme ind i kontanthjælpssystemet.

Men det kan jo altså også være folk, som er blevet raske, og som efter de nugældende regler fortsat går på sygedagpenge uden at blive kontrolleret af kommunerne. Hvis de ikke findes at være syge mere og i øvrigt står til rådighed for arbejdsmarkedet, kan vi jo ikke garantere, at de er dagpengeforsikrede. De vil jo så komme på kontanthjælp, det er klart.

Men jeg vil gerne sige til den debat, der var omkring ændringsforslagene, jeg kan godt forstå, at hr. Agerschou har behov for at løfte stemmen, som hr. Taanquist sagde, fordi der blev nævnt folk, der har indsendt ansøgning om arbejdsskadeerstatning. De vil jo netop typisk enten være indstillet til en førtidspension eller allerede være inde i et revalideringsforløb eller have udsigt til et revalideringsforløb.

Alle disse situationer er der taget højde for, man får enten forudbetalt førtidspension eller revalideringsydelse. I det tredje tilfælde med udsigt til, at der kan laves en revalidering, bliver man i sygedagpengesystemet.

[Socialministeren]

Alle disse ting har vi gjort meget nøje rede for, ikke bare mundtligt, men også skriftligt. Der ligger – som det er sagt fra Socialdemokratiets side – papirer på det hele, og de indgår naturligvis i de forudsætninger, som skal gælde, når vi skal lave vejledninger og cirkulærer om det her.

Formanden:

Jeg har ikke i sinde at starte en ny lang række af korte bemærkninger, for jeg tror, at sagen er så belyst, at folketingsmedlemmerne kan stemme; men hr. Agerschou får en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Ja, det er jeg nu ikke så sikker på, men skidt med det.

Jeg vil bare gøre opmærksom på, at både hr. Taanquist og socialministeren omhyggeligt undgår at tale om den gruppe, som SF taler om, som Husligt Arbejder Forbund taler om, som SiD taler om, og som Kvindeligt Arbejderforbund taler om. Det kan enhver overbevise sig om ved at læse den henvendelse, vi fik fra de tre fagforbund.

Hvad er det for en gruppe, de tre fagforbund snakker om? Det er den gruppe, hvor den helbredsmæssige tilstand ikke er afklaret i en sådan grad, at der kan foretages en erhvervsvurdering. Den gruppe kommer ikke ind under socialministerens mange undtagelsesbestemmelser, og jeg vil godt gøre opmærksom på, at det ikke bare er noget, SF siger, det er noget, praktisk arbejdende socialrådgivere siger, og for at gentage det nok en gang, for at slå det fast nok en gang, så er det altså også noget, Husligt Arbejder Forbund, Kvindeligt Arbejderforbund og byggefagene siger, og der er god grund til, at netop de fagforbund siger det, for det er deres medlemmer, der kommer i klemme.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Afstemning***Lovforslaget**

vedtoges med 143 stemmer (S, KF, V, FP, RV, CD, KRF, Breckmann (Fær.) og Steenholdt (Grønli.)) mod 18 (SF).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 30:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Indførelse af en fast bruttorevalideringsydelse og ændring af husvildebestemmelsen og forsøgsreglerne.)

Af socialministeren (Aase Olesen)

(Fremsat 11/10 89. Første behandling 24/10 89. Betænkning 10/12 89. Anden behandling 12/12 89. Tillægsbetænkning 12/12 89).

Der var stillet 1 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslaget

forkastedes, idet 20 stemte for, 143 imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

*Forhandling***Agerschou (SF):**

Her har vi nok et problem, som jeg synes vi skal få afklaret. Jeg vil starte med at sige, at SF går helt ind for ideen om en bruttorevalideringsydelse, men vi synes, at den i den konkrete udformning lider af så alvorlige mangler, at vi ikke kan stemme for den.

Jeg vil pege på én meget væsentlig mangel. Det er, at når man er på forrevalidering, er man ikke omfattet af revalideringsydelsen. Og hvad er det for mennesker, vi snakker om? Det vil ofte være mennesker, der har befundet sig 10-15 år på arbejdsmarkedet i meget hårde og fysisk krævende job, de er nedslidte, bliver syge og skal på revalidering og på en eller anden måde genetableres på arbejdsmarkedet.